

Република Србија
Привредни апелациони суд
5 Пж 6677/15
23.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Ђорђа Јовановића, као председника већа, судије Весне Тодоровић и судије Загорке Коловић, као чланова већа, у правној ствари тужиоца „FANTASY B&S CENTER“ ДОО Ветерник, ул. Омладинска бр. 7, кога заступа пуномоћник Miavcs Attila, адвокат из Темерина, ул. Новосадска бр. 385/2, против туженог „BANCA INTESA“ АД Београд, ул. Милентија Поповића бр. 7/б, ради утврђења, вредност предмета спора 100.000,00 динара, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Привредног суда у Суботици 3 П 171/2014 од 07.07.2015. године и о жалби тужиоца изјављеној против решења Привредног суда у Суботици 3 П 171/2014 од 23.02.2016. године, у седници већа одржаној дана 23.06.2016. године, донео је следећу:

ПРЕСУДУ

I – СПАЈА СЕ расправљање у жалбеном поступку у предметима Привредног апелационог суда Пж 6677/15 и Пж 4230/16, тако што се расправљање наставља под јединственим бројем Пж 6677/15.

II – ОДБИЈА СЕ жалба туженог као неоснована и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Привредног суда у Суботици 3 П 171/2014 од 07.07.2015. године у ставовима I и II изреке.

III – ОДБИЈА СЕ жалба тужиоца као неоснована и ПОТВРЂУЈЕ решење Привредног суда у Суботици 3 П 171/2014 од 23.02.2016. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Суботици 3 П 171/2014 од 07.07.2015. године, у ставу I изреке утврђено је да заложна изјава тужиоца Ов 19853/2011 од 18.10.2011. године, дата туженој ради наводног обезбеђења новчаног потраживања туженог по оквирном Уговору о дугорочном кредиту „Biz invest“ бр. 56-420-1504998.7 од 10.11.2010. године на непокретности тужиоца уписаној у „Г“ листу листа непокретности бр. 15299 КО Сента, Стари град, а која се састоји од:

1. катастарска парцела 2891/1, зграда бр. 1, Суботички пут 9, земљиште под зградом – објекат површине 1 а и 61 м²,
2. катастарска парцела 2891/1, зграда бр. 2, Суботички пут 9, земљиште под зградом – објекат површине 1 а и 63 м²,
3. катастарска парцела 2891/1, зграда бр. 3, Суботички пут 9, земљиште под зградом – објекат површине 6 а и 89 м²,

4. катастарска парцела 2891/1, зграда бр. 4, Суботички пут 9, земљиште под зградом – објекат површине 4 а и 35 м²,

5. катастарска парцела 2891/1, Суботички пут 9, земљиште уз зграду површине 21 а и 85 м²,

6. катастарска парцела 2891/4, зграда бр. 1, Суботички пут 9, земљиште под зградом – објекат површине 1 а и 60 м²,

7. катастарска парцела 2891/4, Суботички пут 9, земљиште уз зграду површине 0,52 ништава и да не производи правно дејство. Ставом II изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име парничних трошкова исплати износ од 19.800,00 динара. Ставом III изреке пресуде одбачен је део тужбеног захтева којим је тражено да се наложи Служби за катастар непокретности Сента да изврши брисање терета на непокретности тужиоца уписану у „Г“ листу листа непокретности бр. 15299 КО Сента, Стари град, по основу заложне изјаве Ов 19853/2011 од 18.10.2011. године, а која је ближе описана у претходном ставу.

Решењем Привредног суда у Суботици 3 П 171/2014 од 23.02.2016. године одбијен је предлог тужиоца за одређивање привремене мере против туженог забраном туженој да отуђи и оптерети непокретности тужиоца на основу заложне изјаве тужиоца дате туженој 18.10.2011. године, оверене под пословним бројем Ов 19853/2011, која је дата ради обезбеђења новчаног потраживања тужиље по оквирном уговору о дугорочном кредиту „Biz invest“ бр. 56-420-1504998.7 од 10.11.2010. године и то непокретности уписаних у листу непокретности бр. 15299 КО Сента, Стари град, које су ближе наведене у изреци истог решења, а све у приватној својини тужиоца, као и да се предложена привремена мера конституише до доношења правноснажне и извршне одлуке суда у овој правној ствари.

Благовременом жалбом тужени побија наведену првостепену пресуду из свих законом прописаних разлога, указујући на постојање повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, са предлогом да другостепени суд првостепену пресуду укине или преиначи у смислу жалбених навода. Тужени у својој жалби указује да је првостепени суд погрешно и непотпуно утврдио стање, да управо приложени докази у списима предмета указују да тужилац никада није био у пословном односу са туженим, да никада није поднео захтев за кредит, да је кредитна партија на коју се односи заложна изјава једна једина и непоновљива партија кредита у банци и да се може односити само на једног корисника кредита, односно на корисника кредита „Клас“ д.о.о., да из садржине образложења првостепене одлуке управо и произлази да је оквирни Уговор о дугорочном кредиту бр. 56-420-1504998.7 закључен између туженог и привредног друштва „Клас“ д.о.о. Нови Сад, да је овим Уговором финансирана купопродаја непокретности између тужиоца и корисника кредита и да је од средстава кредита одобрених купцу плаћена купопродајна цена тужиоцу, као продавцу, те да произлази да кредит никако није могао да се одобри тужиоцу, као продавцу непокретности, да из изведених доказа, а посебно исказа саслушаног сведока, јасно произлази да се у вези предметне заложне изјаве догодила грешка, да је уписано да је тужилац заложни дужник, а да је кредит подигао „Клас“ д.о.о., те да се очигледно ради о техничкој грешци у писању саме заложне изјаве. Тужени у својој жалби указује да првостепени суд погрешно примењује материјално право и то пре свега одредбе члана 12. и 15. Закона о хипотеци и да из наведених законских одредби не произилази ништавост предметне заложне изјаве, те да је одлука супротна и одредби члана 70. Закона о облигационим односима којим је предвиђено да уговор који није закључен у прописаној форми нема правно дејство уколико из циља прописа којим је

одређена форма не произилази што друго, а све у вези и одредбе члана 73. Закона о облигационим односима.

Благовременом жалбом тужилац побија решење од 23.02.2016. године, којим је решено о предлогу за одређивање привремене мере, из свих законом прописаних разлога, са предлогом да другостепени суд преиначи побијано решење у смислу жалбених навода. Тужилац у својој жалби указује да првостепени суд није правилно применио одредбе Закона о извршењу и обезбеђењу, јер одређивањем привремене мере тужена не би трпела никакву штету и привремена мера би важила само до правноснажне одлуке о ништавости заложне изјаве, а да би, насупротив томе, продајом предметне непокретности управо тужилац трпео ненадокнадиву штету, а све имајући у виду да извршни суд који поступа није ставио поступак извршења у прекид и да би издавање привремене мере у овој правној ствари само могло значити испуњење услова да изврши суд стави поступак извршења у прекид.

Испитујући правилност првостепених одлука, у смислу одредбе члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да жалбе тужиоца и туженог нису основане.

У поступку доношења побијане пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности. Неосновано се жалбом туженог указује да је првостепена пресуда захваћена битном повредом поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, а имајући у виду да, насупротив жалбеним наводима, првостепена одлука садржи разлоге о одлучним чињеницама и може бити предмет испитивања од стране другостепеног суда.

Предмет тужбеног захтева јесте утврђење ништавости заложне изјаве која је у циљу обезбеђења потраживања туженог, као повериоца, по основу оквирног Уговора о дугорочном кредиту „Biz invest“ бр. 56-420-1504998.7 од 10.11.2010. године, на основу којег је поверилац одобрио дужнику „Fantasy B&S center“ д.о.о. Нови Сад кредит у динарској противвредности износа од 190.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан пуштања средстава у течај, за потребе финансирања куповине пословног простора.

Према чињеничном стању утврђеном од стране првостепеног суда, тужилац, као купац и предузеће ДОО „Клас“ Нови Сад закључили су Уговор о куповини некретнине од 31.08.2011. године, а која се односи на непокретности које се налазе у Сенти, Суботички пут бр. 9, приказане у изводу из земљишних књига Зк ул бр 168 КО Сента, Зк ул бр 6851 КО Сента и копија плана КО Сента бр 953-1/2009-113 од 30.07.2009. године по уговореној купопродајној цени од 250.000,00 евра, коју ће купац платити делом из кредита своје пословне банке у износу од 200.000,00 евра, а остатак из својих средстава по одобрењу и закључењу кредита. Овим Уговором се тужилац, као продавац, сагласио да у циљу добијања кредита купац може уписати хипотеку у корист своје пословне банке на предметним објектима у власништву продавца. Током поступка је учињено неспорним да је напред наведени Уговор о купопродаји непокретности у међувремену раскинут, као и да је између истих лица био закључен и Уговор о дугорочној пословно-техничкој сарадњи, као и Уговор о заједничком улагању од 06.04.2011. године. Првостепени суд је утврдио и да су тужени и привредно друштво „Клас“ д.о.о. Нови Сад, као корисник кредита, дана 10.11.2011. године закључили оквирни Уговор о дугорочном кредиту „Biz invest“ – предузеће кредитна партија 56-420-1504998.7, где је према члану 1. уговора, на основу одлуке надлежног тела банке од 12.10.2011. године и од 08.11.2011. године, банка одобрила кориснику кредита кредит у динарској противвредности износа од

190.000,00 евра за потребе финансирања и куповине пословног простора, са утврђеним обавезама корисника кредита, па тако и обавезом потписивања и судске овере заложне изјаве заложног дужника, овде тужиоца, који има снагу извршне исправе и предузимање радње потребне за упис извршне вансудске хипотеке у корист банке у надлежни регистар непокретности. Одлуком тужиоца од 10.11.2011. године, која је донета од стране оснивача друштва, тужилац се обавезао да ради обезбеђења потраживања туженог, као повериоца, по основу оквирног Уговора о дугорочном кредиту „Biz invest“ бр. 56-420-1504998.7 од 10.11.2010. године, на основу кога је тужени, као поверилац, одобрио дужнику, овде тужиоцу, кредит у динарској противвредности од 190.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан пуштања средстава кредита у течај, за потребе финансирања и куповине пословног простора, са прецизно наведеним роковима и осталим условима, упише извршну вансудску хипотеку и забележбу забране располагања неисписаном хипотеком у корист повериоца на непокретности у власништву заложног дужника, а које су ближе наведене.

Из садржине заложне изјаве која је у циљу обезбеђења потраживања туженог, као повериоца дата, првостепени суд је утврдио да је иста дата по основу оквирног Уговора о дугорочном кредиту „Biz invest“ бр. 56-420-1504998.7 од 10.11.2010. године, на основу којег је поверилац одобрио дужнику „Fantasy V&S center“ д.о.о. Нови Сад кредит у динарској противвредности износа од 190.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан пуштања средстава кредита у течај, за потребе финансирања куповине пословног простора под наведеним условима и роковима и на основу кога се заложни дужник неопозиво и безусловно сагласио да пристаје да се на основу исте изјаве у корист повериоца у надлежни регистар непокретности упише извршна вансудска хипотека и забележба забране располагања неисписаном хипотеком у корист повериоца на непокретности у власништву заложног дужника, а све у односу на непокретности које су претходно ближе наведене.

Из садржине захтева за упис хипотеке I реда и забележбе, као обезбеђења новчаног потраживања повериоца „Banca Intesa“, РГЗ СКН Сента произлази да је поднет 18.11.2011. године у циљу обезбеђења потраживања туженог, као повериоца, по основу оквирног Уговора о дугорочном кредиту „Biz invest“ бр. 56-420-1504998.7 од 10.11.2010. године, на основу којег је поверилац одобрио дужнику „Fantasy V&S center“ д.о.о. Нови Сад, кредит у динарској противвредности износа од 190.000,00 евра, са описом непокретности како је напред наведено. На основу наведеног захтева, РГЗ СКН Сента је донела решење бр. 952-02-880/2011 од 03.12.2011. године, којим је дозвољено да се у листу непокретности бр. 15299 КО Сента – град, врши упис извршне вансудске хипотеке у корист туженог, ради обезбеђења дуга од 190.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан пуштања кредита у течај, за потребе финансирања куповине пословног простора, са ближе одређеним условима враћања.

На основу овако изведених доказа првостепени суд је утврдио да тужилац и тужени никада нису закључили оквирни Уговора о дугорочном кредиту „Biz invest“ – предузећа кредитна партија бр. 56-420-1504998.7, нити су икада били у међусобном пословном односу, да документи везани за сачињавање писменог текста одлуке од 10.11.2011. године, заложне изјаве и захтева за упис хипотеке I реда и забележбе као обезбеђења упућеног РГЗ СКН Сента су сачињени од стране банке, овде тужене, те да суд није могао прихватити исказ сведока да је приликом сачињавања наведене заложне изјаве дошло до очигледне грешке, а посебно што је потврђено да је банка сачињавала и текст одлуке и текст заложне изјаве и захтев за упис заложне изјаве код надлежне службе катастра непокретности. На основу напред наведеног, првостепени суд је даље утврдио да је тужбени захтев

основан, јер у одлуци и у заложној изјави која је представљала основ за упис хипотеке у корист овде туженог, је наведено да се исте односе на оквирни Уговор о дугорочном кредиту под наведеним бројем од 10.11.2010. године, којим банка одобрава дужнику, овде тужиоцу, кредит у динарској противвредности износа од 190.000,00 евра, да су идентични наводи и у одлуци тужиоца и у захтеву за упис исте у катастар непокретности, па како је током поступка утврђено да такав уговор није никада закључен између овде парничних странака, него је заложна изјава приложена као обезбеђење уз кредит који је одобрен ДОО „Клас“ Нови Сад и то оквирног Уговора о дугорочном кредиту „Biz invest“ – предузеће, кредитна партија 56-420-1504998.7, који је закључен у Вршцу дана 10.11.2010. године између туженог и привредног друштва „Клас“ д.о.о., као корисника кредита, за кредит у динарској противвредности до 190.000,00 евра и свим осталим условима из овог уговора. Првостепени суд је утврдио и да је неспорно да је постојала пословна сарадња између тужиоца и предузећа „Клас“ д.о.о. из Новог Сада, на основу које су били закључени предуговор и уговор о купопродаји непокретности у власништву овде тужиоца као продавца, а који је раскинут, да су исте странке биле у пословном односу и по основу других уговора и да је дошло и до прекида пословне сарадње, али да све ово није од утицаја на доношење одлуке у овој правној ствари.

Првостепени суд је даље утврдио да је поднета тужба за утврђење ништавости предметне заложне изјаве дозвољена, у смислу одредбе члана 194. став 1. и 2. Закона о парничном поступку, а у вези одредбе члана 8. Закона о хипотеци. Такође, полазећи од одредбе члана 10. и 15. Закона о хипотеци, првостепени суд је утврдио да предметна заложна изјава није пуноважна, јер није испуњен услов из члана 15. Закона о хипотеци, јер не постоји потраживање које би се требало обезбеђивати овом хипотеком, односно не постоји закључен оквирни уговор о кредиту према којем би тужитељ био корисник кредита, дужник, да такав уговор никада није закључен, а он је наведен као циљ обезбеђења по заложној изјави која је предмет спора. Првостепени суд је утврдио да нису основани наводи туженог да се ради о грешци у писању, јер је наведен други датум за оквирни уговор у заложној изјави, одлуци и захтеву за упис хипотеке и други корисник кредита у односу на датум и корисника кредита који је заиста тачан и постоји закључен уговор о кредиту, а то је „Клас“ д.о.о., а не овде тужилац, да је по оцени суда битна чињеница да је писмена израда, припрема самог текста одлуке, заложне изјаве и захтева за упис извршена од стране туженог, односно банке која је, као стручна, требало да поступи са повећаном пажњом, пажњом доброг стручњака при припреми и писменој изради докумената, да ако је у питању грешка код једног документа, исту исправи, а да се у конкретном случају ради о три документа са идентичним датумима и ознаком странака.

Првостепени суд је одбацио тужбу у делу који се односи на налагање Служби за катастар непокретности Сента да изврши брисање терета на непокретности тужиоца, с обзиром да уписи у катастру непокретности се врше у складу са Законом о државном премеру и катастру непокретности који тачно предвиђа услове, те да у складу са тим не може суд наређивати нити упис, нити брисање одређених уписа, те да ће основ за евентуално брисање уписа бити сама правноснажна одлука донета у овом поступку.

Правилно и потпуно је првостепени суд у конкретном случају утврдио чињенично стање, а имајући у виду све доказе изведене у току поступка, као и доказе приложене у списима предмета. У складу са напред наведеним, првостепени суд је правилно извео закључак да у конкретном случају, када је сама заложна изјава сачињена од стране туженог, а поред тога је тужени учествовао у

сачињавању и одлуке и захтева за упис у катастар, чињеница да је у zaloжној изјави наведено да је кредит одобрен тужиоцу као дужнику, се не може сматрати очигледном грешком у писању zaloжне изјаве, одлуке и захтева за упис хипотеке, а имајући у виду да је банка приликом сачињавања наведених аката морала проверити тачност унетих података, а посебно што се ради о битној чињеници да ли постоји идентитет између zaloжног дужника и дужника по Уговору о кредиту. На напред наведено указује и чињеница да је у zaloжну изјаву унет број уговора о кредиту који је банка закључили са корисником кредита, али да је као датум наведен 10.11.2010. године, што не одговара датуму под којим је закључен исти уговор између банке и корисника кредита. Првостепени суд је полазећи од одредбе члана 15. Закона о хипотеци нашао да у конкретном случају не постоји потраживање које би се требало обезбеђивати предметном хипотеком, односно да не постоји закључен уговор о кредиту према којем би тужилац био корисник кредита и дужник и да у складу са тим тако дата изјава није пуноважна. Одредбом члана 14. Закона о хипотеци је прописано да једнострана хипотека настаје на основу изјаве воље власника непокретности – zaloжне изјаве, да је zaloжна изјава исправна сачињена од стране власника непокретности, којом се он једнострано обавезује да у корист повериоца заснује хипотеку ради намирања обезбеђеног потраживања на начин прописан законом, да zaloжна изјава о заснивању једностране хипотеке по форми и садржини одговара уговору о хипотеци и да упис једностране хипотеке на основу zaloжне изјаве се врши на захтев повериоца. Одредбом члана 12. Закона о хипотеци прописане су обавезне одредбе уговора о хипотеци, а наведена законска одредба се сходно примењује и на једнострану хипотеку, у складу са цитираном одредбом члана 14. Закона о хипотеци. Тако је према одредби члана 12. Закона о хипотеци прописано да уговор о хипотеци садржи нарочито име и презиме, пребивалиште или боравиште, односно пословно име и седиште повериоца, залогодавца, као и дужника, ако су то различита лица. Овај члан истовремено представља и конкретизацију принципа специјалитета, као једног од принципа на којима се заснива право хипотеке и према коме мора постојати како одређеност предмета хипотеке, одређеност износа потраживања, али исто тако и одређеност повериоца, залогодавца и дужника, ако су то различита лица. То даље значи да у zaloжној изјави, поред тога што мора бити тачно означена и одређена непокретност и потраживање које се обезбеђује, у истој zaloжној изјави мора јасно да се наведе ознака повериоца, залогодавца и дужника, уколико су то различита лица.

У конкретном случају првостепени суд је на основу изведених доказа управо утврдио да тужилац није истовремено и дужник из уговора о кредиту који је банка закључила, па у том случају произлази да не постоји идентитет између залогодавца и дужника и да је напред наведено морало бити назначено у zaloжној изјави. Насупрот овоме, из саме zaloжне изјаве произлази да је тужилац истовремено и zaloжни дужник, али и дужник по уговору о кредиту. Сагласно напред наведеном, правилном применом наведене законске одредбе на правилно и потпуно утврђено чињенично стање од стране првостепеног суда, произлази да наведена zaloжна изјава управо не садржи битан елемент предвиђен одредбом члана 12. став 1. тачка 1. Закона о хипотеци, с обзиром да у zaloжну изјаву није јасно унето да zaloжни поверилац није истовремено и zaloжни дужник. Самим тим, предметна zaloжна изјава не садржи све битне елементе предвиђене одредбом члана 12. Закона о хипотеци, па је у складу са тим иста ништава сходно члану 103. Закона о облигационим односима, јер је супротна принудним прописима, односно наведеној одредби члана 12. Закона о хипотеци.

Имајући у виду све напред наведено, а насупрот жалбеним наводима туженог, првостепени суд је у конкретном случају правилно и потпуно утврдио

чињенично стање. Сагласно напред наведеном, нису основани ни жалбени наводи туженог којима се указује на погрешну примену материјалног права од стране првостепеног суда, а имајући у виду да у складу са одредбом члана 103. Закона о облигационим односима управо произлази да уговор који је противан принудним прописима, јавном поретку или добрим обичајима је ништав, а у конкретном случају, како је наведено, предметна заложна изјава је управо противна одредби члана 12. Закона о хипотеци. У конкретном случају се ради о таквом недостатку који има за последицу ништавост, па није основано позивање туженог у жалби на примену одредби члана 70. и 73. Закона о облигационим односима, а имајући у виду да се не ради у недостатку у форми заложне изјаве, већ да се ради о недостатку битног елемента у предметној заложној изјави. Чињеница да ли је заложни дужник истовремено и дужник је веома битна, а имајући у виду и на даљи однос и права између заложног дужника и дужника из конкретног правног посла.

На правилност донете одлуке нису од утицаја ни наводи изнети у жалби да је уговор о кредиту реализован и да је коначно тужилац примио предметна средства на основу уговора о кредиту, а имајући у виду да испуњење овог уговора не утиче на пуноважност дате заложне изјаве у смислу свега претходно наведеног. Тужени, као правно лице, односно банка која је сачињавала заложну изјаву, а поред тога и одлуку и захтев за упис у катастар непокретности, не може своју очигледну непажњу у конкретном случају правдати недостатком пажње на страни тужиоца, као заложног дужника, па је у складу са тим и правилан закључак првостепеног суда да се не може прихватити став туженог да се ради о очигледној грешци у састављању предметних исправа, а имајући у виду да су исти подаци унети у све три исправе. Указивање туженог да првостепени суд није правилно утврдио вредност предмета спора није од утицаја на правилност донете првостепене одлуке, а имајући у виду да је и сам тужени на означену вредност предмета спора указао у поднеску од 19.06.2015. године, а то значи по протеку временског периода предвиђеног у одредби члана 33. став 3. Закона о парничном поступку, по коме је суд имао могућност да најкасније на припремном рочишту, а ако припремно рочиште није одржано, онда на главној расправи пре почетка расправљања о главној ствари, брзо и на погодан начин провери тачност означене вредности и утврди вредност предмета спора.

Имајући у виду све напред наведено, правилно је првостепени суд донео одлуку којом је усвојио тужбени захтев и утврдио ништавост предметне заложне изјаве.

Правилна је и одлука првостепеног суда о трошковима поступка, донета применом одредби члана 153. Закона о парничном поступку.

Са изнетих разлога и применом одредбе члана 390. Закона о парничном поступку, донета је одлука као у ставу II изреке ове пресуде.

Имајући у виду да су овом суду након достављања списка предмета ради одлучивања по жалби туженог изјављеној по пресуди Привредног суда у Суботици 3 П 171/2014 од 07.07.2015. године, достављени списи предмета Пж 4230/16 ради одлучивања по жалби тужиоца изјављеној против решења којим је одбијен предлог за одређивање привремене мере Привредног суда у Суботици 3 П 171/2014 од 23.02.2016. године, овај суд је спојио расправљање у наведеним предметима и у складу са тим и донео ову одлуку којом је одлучио и о жалби туженог и о жалби тужиоца с обзиром да се ради о истом поступку, а све сходном применом одредбе чл. 328. Закона о парничном поступку.

Првостепени суд је донео побијано решење 3 П 171/2014 од 23.02.2016. године, којим је одбио предлог тужиоца за одређивање привремене мере којом би

се забранило туженом да отуђи и оптерети непокретности тужиоца на основу претходно наведене заложне изјаве тужиоца.

Према стању у списима предмета, првостепени суд је наведену одлуку донео полазећи од чињенице да је између парничних странака неспорно право власништва на некретнинама на које се односи предлог за одређивање привремене мере, а чија је продаја иницирана пред Основним судом у Суботици, Судска једина Сента, а сада настављена пред Основним судом у Сенти под бројем И 254/14, као и да је од стране првостепеног парничног суда донета првостепена пресуда која није правноснажна и којом је усвојен тужбени захтев за утврђење ништавости предметне заложне изјаве. Првостепени суд је полазећи од одредбе члана 296. и 293. Закона о извршењу и обезбеђењу, а у вези одредбе члана 297. истог Закона, нашао да предложена привремена мера није основана, с обзиром да је суштина исте мере, како је она дефинисана предлогом тужиоца од 29.01.2016. године да се спречи спровођење извршног поступка који се води пред Основним судом у Сенти под бројем И 254/14. Првостепени суд је полазећи од одредбе члана 3. став 3. Закона о парничном поступку утврдио да тужилац у суштини тражи да се спречи поступање извршног суда у његовом предмету, а да се сваки судски поступак може зауставити само на законом прописан начин, употребом законом прописаних правних средстава, која су саставни део тог поступка, па је у складу са тим и нашао да предлог за одређивање привремене мере није основан. Првостепени суд је даље утврдио и да тужилац своја права може остваривати у наведеном извршном поступку.

Правилно је првостепени суд у конкретном случају, полазећи од одредбе члана 296. Закона о извршењу и обезбеђењу, који се односи на обезбеђење неновчаног потраживања, утврдио да у конкретном случају нису испуњени услови за одређивање привремене мере садржине описане у захтеву тужиоца, а имајући у виду да се предложена привремена мера односи на поступање у другом судском поступку, односно у извршном поступку у коме поступа Основни суд у Сенти. У складу са напред наведеним, правилан је закључак првостепеног суда да у овој ситуацији, када је поднета тужба за утврђење ништавости заложне изјаве, првостепени парнични суд не може на овај начин налагати поступање извршног суда и да, у складу са тим, овако поднет предлог за одређивање привремене мере не представља адекватно средство у конкретном случају у овој фази поступка. Наиме, тужилац у конкретном случају располаже одлуком којом је утврђена ништавост наведене заложне изјаве и која правноснажна даном доношења другостепене одлуке, па ће у складу са тим иста одлука бити основ за остваривање права тужиоца у поступку продаје предметне непокретности.

Сагласно напред наведеном, нису основани жалбени наводи туженог којима се указује на примену одредби члана 285, 296. и 293. Закона о извршењу и обезбеђењу, а имајући у виду да је првостепени суд правилним тумачењем и применом наведених законских одредби донео побијану одлуку.

Са изнетих разлога и применом одредбе члана 390. Закона о парничном поступку, а у вези одредбе члана 401. став 1. тачка 2. истог Закона, донета је одлука као у ставу III изреке ове пресуде.

ВТ/ЈО

Председник већа – судија
Ђорђе Јовановић, с. р.

За тачност отправка